

Madár János

Vidd magaddal ezt a tájat!

*Vidd magaddal ezt a tájat!
A világ gyalogútjain cipeld az almafát.
Szemedben hullámok tükröződnek.
Mert a tenger szívedig lát.*

*A kő, a hegy is figyel téged.
Rád vetül a végtelen sziklák tekintete.
Arcodon az idő oly pengényi már.
Mint a kard, életed minden napja és hete.*

*Mégis megvirrad újra és újra az ég.
A csillagok csak azért is életet adnak.
De ha jön – – – a rettenetes éj.
A sötétség hullafoltjai megmaradnak.*

Végtelen

*Örökre hallható az első sikoly.
A bölcsőt nem engedi el a hála.
Magányos csönd hull a táj tüdejében.
A visszafojtott lélegzetnek némaság az ára.*

*A széthasított időre is hallgass!
Szavaidban magadat hiába ne öld!
A kő, a fa, a rög is én vagyok.
Sejtjeimben kicsírázik a föld.*

Évgyűrűk ölelése

*Anyanyelvem ez a kő.
Visszhangzik a sziklán valami.
De bölcsőm nevét lassan
--- nem tudom kimondani.*

*Néma lett a táj, a tél.
Behavagták szívemet a szelek.
Fáj, édesanyám ---,
hogy gyermekként megismertelek.*

*Mert öledbe vettél és énekeltél.
Gyönyörű arcodtól zengett az ég.
Most itt állok árván ---, nélküled.
Elragadott tőlem a messziség.*

*Oly távol vagy már a végtelenben.
Mintha meg sem születnél volna.
Ágak mozdulnak bölcsőd célkeresztjén.
A szomorú fűz is sírodra hajolna.*

*Lombok zokognak szüntelen.
Az évgyűrűk ölelése csak ennyit ér?!
Lehull a mélybe --- a törzs is.
Minden könnycsepp egy-egy levél.*

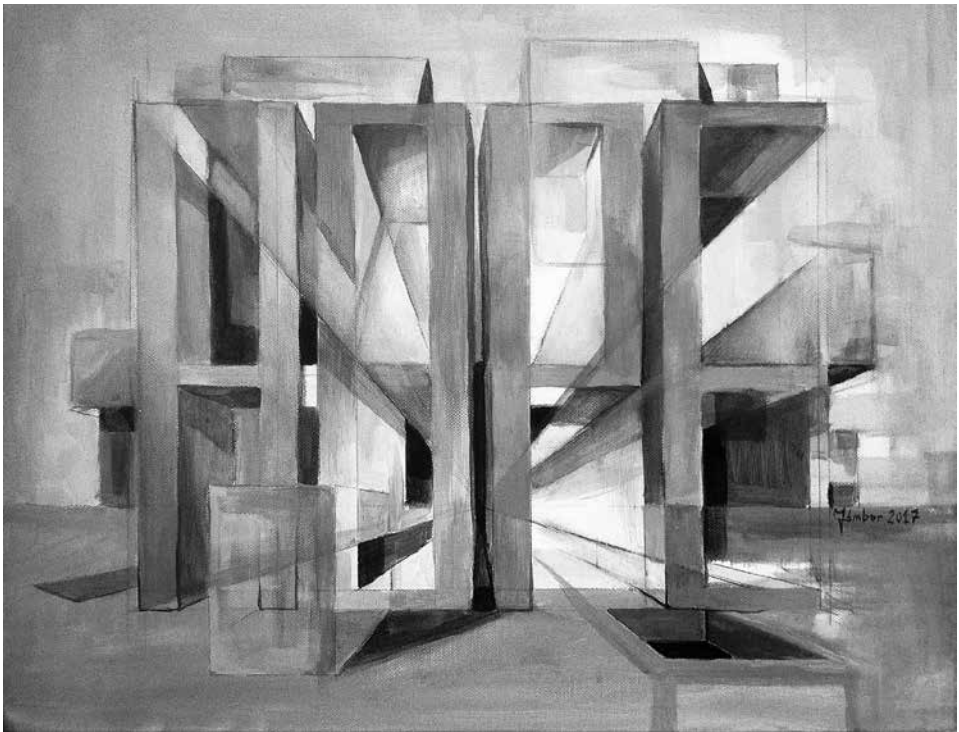
Kozmikus haza

*Minden porszem bölcsőnyi táj.
Születhet föld kezünkhöz bárhol.
Lélegzetünk, tenyerünk összeér.
Közel vagyunk, mégis oly távol.*

*Arcunk fénylik a messziségben.
Felhőkön túl ragyog élő és holt.
A csillagok szabadon lengenek.
Kinyitva --- minden égbolt.*

Anarchywall

Remény